

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 863/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 198/2015, Rvp 199/2015, Rvp 200/2015, Rvp 201/2015, Rvp 202/2015, Rvp 203/2015, Rvp 204/2015, Rvp 964/2015, Rvp 965/2015, Rvp 966/2015, Rvp 1665/2015, Rvp 1669/2015, Rvp 2549/2015, Rvp 2550/2015, Rvp 3229/2015, Rvp 3230/2015, Rvp 3910/2015, Rvp 3909/2015, Rvp 3922/2015, Rvp 3923/2015, Rvp 3924/2015, Rvp 4026/2015, Rvp 4027/2015 a Rvp 4030/2015 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 6 Er 34/2005 z 10. októbra 2013 (Rvp 198/2015), sp. zn. 6 Er 51/2005 zo 14. januára 2014 (Rvp 964/2015), sp. zn. 8 Er 106/2005 zo 14. januára 2014 (Rvp 965/2015), sp. zn. 8 Er 59/2006 zo 7. januára 2014 (Rvp 1669/2015), sp. zn. 3 Er 18/2004 z 1. februára 2013 (Rvp 4030/2015), uzneseniami Okresného súdu Bardejov sp. zn. 3 Er 279/2004 z 2. septembra 2013 (Rvp 199/2015), sp. zn. 4 Er 455/2008 z 22. októbra 2013 (Rvp 200/2015), sp. zn. 3 Er 292/2006 z 19. apríla 2012 (Rvp 201/2015), sp. zn. 4 Er 410/2004 z 5. novembra 2012 (Rvp 966/2015), 3 Er 412/2004 z 2. septembra 2013 (Rvp 3910/2015), uzneseniami Okresného súdu Svidník sp. zn. 6 Er 20/2006 zo 7. septembra 2012 (Rvp 202/2015), sp. zn. 6 Er 121/2009 z 26. októbra 2012

(Rvp 203/2015), sp. zn. 6 Er 18/2006 zo 7. septembra 2012 (Rvp 204/2015), sp. zn. 3 Er 347/2004 z 12. júla 2012 (Rvp 3909/2015), uzneseniami Okresného súdu Prešov sp. zn. 6 Er 2905/2006 z 27. januára 2014 (Rvp 1665/2015), sp. zn. 23 Er 781/2007 zo 4. februára 2014 (Rvp 2549/2015), sp. zn. 6 Er 635/2007 z 22. januára 2014 (Rvp 2550/2015), sp. zn. 26 Er 2783/2006 zo 4. decembra 2013 (Rvp 3229/2015), sp. zn. 3 Er 13/2009 z 8. apríla 2014 (Rvp 3230/2015), sp. zn. 2 Er 146/2007 z 27. januára 2014 (Rvp 3922/2015), sp. zn. 6 Er 2919/2006 z 1. júla 2013 (Rvp 3923/2015), sp. zn. 26 Er 2157/2005 z 19. decembra 2013 (Rvp 3924/2015), sp. zn. 26 Er 209/2003 z 27. mája 2014 (Rvp 4026/2015), sp. zn. 6 Er 378/2007 z 24. januára 2014 (Rvp 4027/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25 CoE 52/2014 zo 14. októbra 2014 (Rvp 198/2015), sp. zn. 20 CoE 72/2014 z 28. augusta 2014 (Rvp 964/2015), sp. zn. 25 CoE 43/2014 zo 17. júla 2014 (Rvp 965/2015), sp. zn. 19 CoE 88/2014 z 28. októbra 2014 (Rvp 1669/2015), sp. zn. 8 CoE 101/2014 z 24. októbra 2014 (Rvp 4030/2015), sp. zn. 26 CoE 59/2014 z 28. októbra 2014 (Rvp 199/2015), sp. zn. 15 CoE 20/2014 zo 17. septembra 2014 (Rvp 200/2015), sp. zn. 17 CoE 12/2014 z 9. septembra 2014 (Rvp 201/2015), sp. zn. 5 CoE 93/2014 z 28. októbra 2014 (Rvp 966/2015), sp. zn. 1 CoE 99/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 3910/2015), sp. zn. 22 CoE 29/2014 z 27. mája 2014 (Rvp 202/2015), sp. zn. 5 CoE 74/2014 z 12. augusta 2014 (Rvp 203/2015), sp. zn. 18 CoE 75/2014 zo 17. júla 2014 (Rvp 204/2015), sp. zn. 12 CoE 22/2014 z 21. októbra 2014 (Rvp 3909/2015), sp. zn. 19 CoE 93/2014 z 25. novembra 2014 (Rvp 1665/2015), sp. zn. 12 CoE 49/2014 z 3. decembra 2014 (Rvp 2549/2015), sp. zn. 7 CoE 125/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 2550/2015), sp. zn. 13 CoE 37/2014 z 18. novembra 2014 (Rvp 3229/2015), sp. zn. 20 CoE 78/2014 z 30. septembra 2014 (Rvp 3230/2015), sp. zn. 5 CoE 113/2014 zo 16. decembra 2014 (Rvp 3922/2015), sp. zn. 4 CoE 98/2014 z 10. decembra 2014 (Rvp 3923/2015), sp. zn. 3 CoE 107/2014 zo 7. januára 2015 (Rvp 3924/2015), sp. zn. 1 CoE 106/2014 z 18. decembra 2014 (Rvp 4026/2015), sp. zn.

20 CoE 103/2014 z 22. decembra 2014 (Rvp 4027/2015) a tiež postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 198/2015, Rvp 199/2015, Rvp 200/2015, Rvp 201/2015, Rvp 202/2015, Rvp 203/2015, Rvp 204/2015, Rvp 964/2015, Rvp 965/2015, Rvp 966/2015, Rvp 1665/2015, Rvp 1669/2015, Rvp 2549/2015, Rvp 2550/2015, Rvp 3229/2015, Rvp 3230/2015, Rvp 3909/2015, Rvp 3910/2015, Rvp 3922/2015, Rvp 3923/2015, Rvp 3924/2015, Rvp 4026/2015, Rvp 4027/2015 a Rvp 4030/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 198/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. januára 2015, 26. januára 2015, 12. februára 2015, 23. februára 2015, 27. februára 2015, 4. marca 2015, 19. marca 2015 a 27. marca 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru uzneseniami Okresného súdu Vranov nad Topľou, Okresného súdu Bardejov, Okresného súdu Svidník a Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresné súdy“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia okresného súdu“),

ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a tiež porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 47 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkovi úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky boli dlžníkovi povinní vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola priamo v úverových zmluvách dojednaná buď rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“), alebo dlžníci priamo v úverových zmluvách splnomocnili sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu (ďalej len „splnomocnenec“), ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkovi, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

Z dôvodu, že dlžníci svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípadoch, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučných konaní, a v prípadoch, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade začala rozhodcovské konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovské rozsudky sa tak stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých sťažovateľka iniciovala začatie exekučných konaní.

Potom, ako v začatých exekučných konaniach okresné sudy poverili sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, napadnutými uzneseniami okresných súdov boli exekúcie *ex officio* zastavené, resp. vyhlásené za neprípustné a následne

zastavené. Proti napadnutým uzneseniam okresných súdov podala sťažovateľka odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd napadnutými uzneseniami tak, že ich ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu argumentuje, že napadnutými uzneseniami okresných súdov a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, charty, práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že zastavením už riadne začatých a prebiehajúcich exekučných konaní, na vykonanie ktorých okresné súdy už raz udelili súdnemu exekútorovi poverenia, došlo k prekročeniu právomoci okresných súdov ako súdov exekučných. Podľa sťažovateľky totiž exekučný súd nie je oprávnený na vecné preskúmavanie exekučného titulu. Okresné súdy podľa sťažovateľky rozhodli nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodli o zastavení exekúcií, čím jej mali odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť, pričom tieto rozhodnutia v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnili jej právne postavenie. Sťažovateľka totiž v predmetných veciach disponuje exekučným titulom (rozhodcovským rozsudkom alebo notárskou zápisnicou), avšak tento je nevykonateľný. Uvedené pochybenia okresných súdov podľa sťažovateľky nenapravil ani krajský súd.

Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach podaných ústavnému súdu namieta, že tak okresné súdy, ako ani krajský súd nenariadili v daných veciach pojednávanie aj napriek tomu, že im to ukladá § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 9. augusta 2012, ako aj to, že oba súdy veci nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica Rady“); podľa sťažovateľky sa totiž okresné súdy a krajský súd žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve alebo udelenie splnomocnenia dlžníkom tretej osobe v úverovej zmluve na spísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu považovali za neprijateľnú podmienku, pričom zároveň nerešpektovali ani jej návrh na

prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v konkrétnych okolnostiach posudzovaných vecí.

Sťažovateľka poukazuje aj na rozsudok Súdného dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená. Zásada kontradiktórnosti však podľa sťažovateľky vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 47 charty, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutými uzneseniami okresných súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 47 charty napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, napadnuté uznesenia okresných súdov a napadnuté uznesenia krajského súdu zruší, veci vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresných súdov a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutými uzneseniami okresných súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv napadnutými uzneseniami okresných súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu; okresné súdy napadnutými uzneseniami zamietli žiadosti sťažovateľky o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, resp. vyhlásili exekúcie za neprípustné a zastavili ich.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutým uzneseniam okresných súdov odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v časti smerujúcej proti napadnutým uzneseniam okresných súdov a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Námietky sťažovateľky proti napadnutým uzneseniam krajského súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, možno sumarizovať do štyroch základných skupín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že krajský súd nenapravil pochybenia okresného súdu, ktorý ako exekučný súd podľa jej názoru konal nad rámec svojich kompetencií, keď vecne preskúmaval exekučné tituly (potom, ako už tieto exekučné tituly boli preskúmané pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcií). Okrem tohto sťažovateľka namieta, že krajský súd nenapravil ani pochybenia okresných súdov, ktoré pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice) aplikovali smernicu Rady, ktorá podľa jej názoru nie je prameňom práva. Ďalšia námietka sťažovateľky smeruje proti tomu, že krajský súd a pred ním okresné súdy hoci mali, neprerušili exekučné konania na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, ktorej podstatou by bola odpoveď na otázku, či sa ustanovenia smernice Rady majú vykladať a aplikovať tak, že „... za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov“, alebo na otázku, prečo treba splnomocnenie udelené v zmluve o úvere, ktorým dlžník splnomocní tretiu osobu na uznanie dlhu v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napokon sťažovateľka namieta, že krajský súd, ako ani pred ním

okresné súdy nenariadili v jej veciach pojednávania hoci im to ukladá § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, pričom nenariadením pojednávani jej mali odňať právo konať pred súdom.

Po preskúmaní uvedených námietok ústavný súd konštatuje, že ide o námietky, ktoré uplatnila sťažovateľka v celom rade svojich predchádzajúcich sťažností, pričom ústavný súd sa nimi zaoberal a dospel k záveru, že sú z ústavného hľadiska nedôvodné a nesignalizujú, že napadnutými uzneseniami či postupmi všeobecných súdov mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených práv.

Keďže sťažnosti preskúmané v tomto konaní sú založené na v zásade identickej argumentácii ako predchádzajúce sťažnosti sťažovateľky, ústavný súd, aplikujúc zásadu hospodárnosti svojho postupu, nepovažuje za potrebné opakovať svoju argumentáciu, na základe ktorej predchádzajúce sťažnosti sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodné a odmietol ich v časti smerujúcej proti rozhodnutiam odvolacích súdov ako zjavne neopodstatnené. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka svojimi novými sťažnosťami zbytočne zahľucuje rozhodovaciu agendu ústavného súdu, hoci dôvody, pre ktoré ústavný súd odmieta jej identické sťažnosti, sú jej známe, ústavný súd považuje za dostatočné poukázať na uznesenia, v ktorých je obsiahnutá jeho argumentácia, na základe ktorej dospel k záveru o neodôvodnenosti sťažností sťažovateľky [ide napr. o uznesenia sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, a sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013 a sp. zn. II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013 (tieto sa týkali prípadov, keď bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo uznesenia sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013 a sp. zn. I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013 (ide o prípady, keď bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.)] a konštatuje, že táto argumentácia sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosti predbežne prerokúvané v tomto konaní.

Osobitne považuje ústavný súd za potrebné vyjadriť sa k tej časti argumentácie sťažovateľky, v ktorej poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.

18 CoE 641/2011 z 30. novembra 2012. Označeným uznesením Krajský súd v Bratislave zrušil odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti istiny a v časti úrokov z omeškania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že Krajský súd v Bratislave zrušil uznesenie súdu prvého stupňa v predmetnej veci z dôvodu nepreskúmateľnosti odôvodnenia zrušovaného uznesenia, nie však z dôvodov, ktoré sú relevantné pre posudzovanie napadnutých uznesení krajského súdu.

Ústavný súd považuje za potrebné zaujať výslovne svoj postoj aj k argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa namietaného porušenia jej práv na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania. K porušeniu zásady kontradiktórnosti konania malo dôjsť tým, že krajský súd v napadnutých veciach pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedal účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom (sťažovateľka túto povinnosť krajského súdu odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, pozn.). Ústavný súd vo vzťahu k tejto argumentácii uvádza, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z už uvádzaných dôvodov už z napadnutých uznesení okresných súdov, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení napadnutých uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresných súdov) v tom zmysle, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a formuloval právne názory, na základe ktorých dospel k záveru, že odvolaniami napadnuté uznesenia okresných súdov sú vecne správne.

V prospech ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, ústavný súd pripomína, že pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesenia postačuje, aby bola zásada

kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým postupom krajského súdu bol v posudzovaných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je integrálnou súčasťou práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný. Za týchto okolností nič nesignalizuje, že napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, mohlo dôjsť k porušeniu práv, ktoré označila sťažovateľka.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky v častiach smerujúcich proti napadnutým uzneseniam krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2015